

ויש לומר בזה, דבנודאי היו בני ישראל ראויים ליגאל אף אם חטאו רחמנא ליצלן, וטעם הדבר שיעוון לשון הרע עכב הוא משום שחטא זה גורם שלא תחול עליו גדר גאולה רחמנא ליצלן.

כלומר: בעת יציאת מצרים בחר הקב"ה בבני ישראל, ועל ידי זה נעשו בני ישראל להפצא של "עם", וכמ"ש (ואתחנן ד, לד) "לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי", דעד אז היו רק קבוץ אנשים רבים ממשפחה אחת, והא דנעשו בגדר גוי ועם היה בעת יציאת מצרים. ועל פי זה יש לומר, דמכיון שלשון הרע גורם לפרוד הלבבות, הנה כשאין אחדות בין בני ישראל אי אפשר שיחול עליהם גדר "עם", ואין כאן מי שיחול עליו גדר בחירת הקב"ה רחמנא ליצלן, ורק כשיש אחדות בין בני ישראל אפשר להיות גאלת ישראל. **אבן עזרא**

טו ושמע פרעה ית פתגמא דדין וקבא למקטל ית משה וערק משה מן קדם פרעה ויטיב פארעא דמדון ויטיב על פירא :

(טו) וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר :

כ"ט וישמע פרעה • הם הלשינו עליו. ויבקש להרג את משה • מסרו לקוסטינר להרגו ולא שלטה בו החרב – הוא שאמר משה: "ויצילני מתרב פרעה": (וישב בארץ מדין • נתעכב שם כמו "וישב יעקב"). וישב על הבאר • למד מיצקב שזנדוג לו וזוגו על הבאר. **אבן עזרא**

טז וירבא דמדון שבע בנן ואתא ודלאה ומלאה ית רהטיא לאשקאה ענא דאביהן :

(טז) ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן :

כ"י ולכהן מדין • רב שביהן, ופרש לו מעבודת כוכבים ונדוהו מאצלם. את הרהטים • את ברכות מרוצות המים העשויות בארץ. **אבן עזרא**

יז ואתו רעיא וטרדונן וקם משה ופרקנון ואשקי ית ענהן :

(יז) ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה וישען וישק את צאנם :

כ"ב ויגרשום • מפני הנדוי. **אבן עזרא**

יח ואתא לות רעואל אביהן ויאמר מה דין אוהיתין למיתי יומא דין :

(יח) ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום: **אבן עזרא**

יט ואתא גברא מצראא שזכנא מיד רעיא ואף מדלא דלא לנא ואשקי ית ענא :

(יט) ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן :

~ נקודות משיחות קודש ~ (ליקוטי לורי צחק לזורה, חלק א עמ' א – מתוך 'התקשרות')

איש מצרי הצילנו (ב, יט)

משה, מושיעים של ישראל, נולד בשנה המאה ושלשים לירידת יעקב ובניו למצרים (פי' יוכבד אמו, שנוולדה בין החומות, היתה בת ק"ל בלדתה). דבר זה נרמז במחצית הראשונה של תבת 'מצרי': מ"צ – בגימטריא 130.

אבן עזרא על התורה

יז ויבאו. מ"ם ויגרשום כמו נוי'. שלא תתערב המלה עם הנו"ן הנוסף לעתיד. וככה צאנם במ"ם שלא להתחבר שני נוני"ן : יח ותבאנה אל רעואל. אבי אביהן היה. פי' יתרו היה חותנו והוא חוכב. וכתוב ומבני חוכב חותן משה. וכתוב לחוכב בן רעואל המדיני :

גרא ממנו. ואחר שהזכיר וישב בארץ מדין, שב לפרש למה ישב. כי בתחלה ישב לפני הבאר הידועה, כדרך ויצא יעקב וגו' וילך. ושב לומר ויפגע במקום : טז ולכהן. הוא יתרו ולא רעואל. וכל כהן שבמקרא משרת הוא לשם או לעו"ג. והעד, וכהנו לי, וכהני ה'. ויתרו היה כהן לשם, כאשר אפשר עוד :

יד הלהרגני אתה אומר. בלבד: אכן. כמו אם בן : טו וישמע. ארץ מדין סרים היו אל משמעת פרעה. על בן הוצרך להיות רועה צאן. שלא יעמוד בשוב, אולי יפירוהו. וכאשר אמר לו השם שמת פרעה ועבדיו שברח מפניהם, ונולד לו בימים ההם בנו הקטן, אז אמר ויצילני מתרב פרעה, כי כל ימי תיני היה